

Немає на світі жодної людини, у якої б не було мрії. Особисто я такої не знаю. У дорослих ці мрії більш серйозні, обдумані й такі одноманітні. В маленьких же серцях живуть світлі, тендітні надії, які змушують замислитись над своїм подальшим дорослим життям.

Напередодні Нового року активісти металургійного факультету відвідали православний дитячий будинок «Надія».

Це не перший і не останній наш візит до цього затишного та гостинного дому, але кожний приїзд по-своєму особливий. Ми веземо туди свою краплинку турботи, а від'їжджаємо з тривогою у серці. Діти завжди зустрічають нас з посмішкою, з радістю й захопленням в очах. В той вечір ми грали з ними, малювали новорічні листівки, спілкувалися. Студенти намагалися не залишити без уваги жодної дитини. А мені вистачило 5 хвилин спілкування з дівчинкою, після якого я не змогла промовити ані слова до кінця нашого перебування в будинку. Наталка (так звали дівчинку) розповідала мені про свої захоплення, успіхи, а коли я раптом спитала її про новорічну мрію, то ця шестирічна

дівчинка відповіла, що найкращим подарунком долі для неї б стала мама. Що в такий момент можна сказати?

У матеріальному плані ці діти ні в чому не обділені. У них багато іграшок, гарні кімнати, комп'ютери, їх добре годують. Ми також ніколи не приїжджаємо до них з порожніми руками. Привозимо їм солодощі, одяг, іграшки. Та чи достатньо цього для дитячого щастя? Чи зможе все це замінити ніжні мамині руки, ласкаву посмішку, безмежність любові в її очах? Ці діти — наше майбутнє. І дуже прикро, що за дверима будинку на них чекають тяжкі випробування жорстокого життя (мешкати в будинку вони мають право до 18 років).

Та найбільше серце тривожить те, що, якби навіть кожна родина взяла до себе по дитині-сирітці, проблема чисельності вихованців дитячих будинків не вирішилась би. Все одно знайдуться такі «мами», в яких вистачить волі відмовитися від своєї кровинки, віддавши дитинку на розсуд долі...

Новорічна мрія

А це вже проблема дефіциту людяності...

Сніжана ГУСЬКОВА,
МЧ-07-1д.

Фото автора

ДОДАЛИ ДРАЙВУ

23 грудня відбулася лотерея для всіх, хто придбав путівки до санаторію-профілакторію. Акція проводилася у холі другого поверху навчально-лабораторного корпусу.

Для проведення лотереї хол було яскраво прикрашено... Профорги, у ролі маленьких ельфів, запрошували студентів до новорічного дійства. Вели свято Азаренкова Марія (ТЕ-08-2) та Гавриленко Альона (ЕП-08-1).

Всі, хто придбав путівки, отримали подарунки, тому що лотерея — безпрограшна.

Призами були: білети на гру КВК молодіжної ліги; ваучери різноманітної вартості на обслуговування в Сім-Копі та на придбання канцтоварів; білети до клубу Music Hall; пречудові бандани з емблемою профспілки, а головний солодкий приз — найсмачніший ТОРТ!

За активну участь у підготовці свята профком висловлює подяку:

Селівановій Христині, Журавко Сергію,
Паюс Христині, Іскакову Дмитру, Апухтіній Ользі,
Погребній Юлії, Сидоровій Анастасії,
Смитіній Світлані.

Дякуємо за підтримку у вирішенні робочих питань проректору з НІР Ніконовій З. А. та голові профкому студентів, аспірантів, докторантів Вадиму Баєву.

Марія АЗАРЕНКОВА, ТЕ-08-2

Олександр Сиваченко
ОІА-07-1д

Валентина набагато веселіше «відриваються» ті, хто вільний від стосунків, а ніж ті, у кого є пара. І нікого не турбує, що за історією, усе це — із приводу страти католицького священника. Як на мене, то це й добре, бо святкувати поминки було б якось недоречно...

Чого варте свято кохання

Окрім приводу для вечірки День святого Валентина також є не аби-якою нагодою поспілкуватися до того, з ким раніше ніяк не виходило, але дуже хотілось поспілкуватися, так би мовити, поближче. Та частина студентів, кому добре живеться і без моральних зобов'язань перед протилежною статтю із дивовижною уважністю вивчає різноманітні програмні вечірні нічних клубів «і у вуса не дме».

Зовсім інша річ — цей день для тих, хто давно в парі. Сприйняття свята цією категорією населення має свої відмінні ознаки.

По-перше, це свято очікувань. Чомусь так прийнято, що саме в цей день треба присмком здивувати, обдарувати, чи ще якось попестити его своєї парочки. І не доведи господи, якщо ці очікування не виправдаються. Одразу починаються підозри: «вона образилась», «мабуть для нього це не так серйозно», «того року він так постарався, а цього

якось ніяк... може в нього інша». А якщо не підозри, то порівняння точно будуть. Як то: «Ех, а Оля мені у тому році танець подарувала, а ця — листівку», «Василь мені прямо до ресторану букет троянд більший за мене приніс, а Юра — якісь цукерки з ромашками». Ідеалісти тут одразу почнуть із запалом піонера-відмінника голосно вигукувати з місця, немов це тільки люди корисливі (хтиві, жадібні, потрібне підставити) так роблять, а люди люблячі — не такі зовсім, «у коханні це не головне» та інші, не тісно пов'язані з об'єктивною реальністю речі. Бо насправді кожна подія людина порівнює із аналогічною у її життєвому досвіді. Інакше ми б не знали, який у нас улюблений сік і чи краще пройшло минуле літо, аніж попереднє.

(Далі на стор. 2 Додатку).

Наші талановиті зірочки!!!
ФРАГМЕНТИ НОВОРІЧНОГО ШОУ

